

Dones en un món hostil



Autoria: Carme Serna
Títol: *Perdona'm per desitjar-ho tant*
Editorial: Proa, Barcelona, 2024
176 pàgines

Carme Serna (Palma, 1981), llicenciada a l'Institut del Teatre de Barcelona, s'estrena com a escriptora en el panorama literari català amb aquesta obra que va ser mereixedora del 26è Premi Mercè Rodoreda de contes, convocat per Òmnium Cultural en el marc de la Nit de Santa Llúcia.

En primer lloc, no podem afirmar que es tracte d'una lectura agradable, fàcil per al lector, com si diguérem, ja que *Perdona'm per desitjar-ho tant* és un llibre cru i, de vegades, incòmode. L'autora ens acara, sense cap mena de filtre, amb tot un seguit de personatges en diverses etapes vitals que sempre estan marcats per l'adversitat. Al llarg dels quinze relats que conformen el volum, dona veu, sovint en primera persona del singular, a xiquetes, adolescents i adultes: sempre personatges femenins. El món no és un indret amable i encara menys per a una dona, pareix que ens vol dir l'autora mentre va dissecionant el gran tema de les relacions humanes amb tota la seua complexitat, tan present en aquestes històries de dones i els vincles que han construït

—a voltes devastadors— amb la família, els amics, les parelles o bé les circumstàncies en què han hagut de menar les seues vides.

Amb una escriptura sense concessions, apuntant i fent diana al centre dels conflictes, ens trobem, per exemple, com passa al conte “La dona que corr”, una maternitat gens idealitzada, amb les contradiccions i ganes d’emprendre una fugida que poden ser naturals; o bé l’aproximació quasi onírica que fa cap al dol perinatal a “Trenta segons”, al meu parer una de les peces més reeixides. O el retrat d’infanteses que no són cap paradís perdut, com veiem a “El bany” o “Central tèrmica”, ja que són coses que depenen de les persones i l’entorn que ens han tocat en sort a la rifa del viure. I Carme Serna sovint posa el focus en aquelles dones marcades per la dissort i ens conta drames que s’esdevenen en la quotidianitat petita de les llars, on sempre sol haver-hi una violència latent que va amarant cada passatge.

El pas de l’adolescència a la vida adulta amb nous descobriments, l’amistat, el sexe, la reflexió sobre la pròpia ficció literària, o bé la massificació i la destrucció del paisatge provocada pel creixement desmesurat del turisme, també són altres dels temes que van apareixent a l’obra. Sempre amb un parell d’eixos que van relligant el conjunt de narracions: els vincles que establim i el desig. “Un llanterner posant llum a una casa fosca. Així és el meu desig quan s’encén i s’escampa”, escriu Carme Serna per iniciar el conte que dona nom a l’obra. I és que la presència del desig —a voltes fosc, inquietant— actua com a motor i esperança per trobar algun horitzó de llum en la vida de moltes de les protagonistes. Un desig que pot prendre múltiples formes, sovint com un torrent incontrolable que ens domina amb els seus claroscurs. Com succeeix, també, amb els somnis o, fins i tot, amb l’humor, als quals podem aferrar-nos com si foren salvavides.

En un dels contes, “De veres”, la protagonista pensa que “hauria d’haver estudiat Art Dramàtic, així podria ser altres en lloc de mi mateixa”, i a “La cuina”, història que evoca les persecucions de les bruixes, Carme Serna escriu: “A la meua família, les dones, naixiem amb reminiscències d’altres vides incrustades al cos”. I és això el que fa l’autora d’una manera convincent: es converteix en altres dones i mira de rescatar-ne el seu record, les seues veus i les seues històries. I aconsegueix que, en definitiva, aquest guardonat *Perdona’m per desitjar-ho tant* siga un primer llibre certament

CAR ACT ERS

remarcable on l'actriu i escriptora mallorquina ens mostra un catàleg de dones que malden per allunyar-se de l'hostilitat del món que les envolta. I ho du a terme amb un llenguatge expressiu, gran riquesa lèxica i el domini de la tècnica necessari per poder bastir un univers ric i singular, la representació d'una realitat crua que va agafant volada lírica, a estones amb un aire fantàstic o màgic, fosc i torbador que perdura en la memòria del lector.

Vicent Almela i Artíguez